

Laiškas KAŽKAM

Jei laikas sustotų, įvyktų kažkas nenusakomo, ateitų žinojimas, kas atsitiks už minutės, nes atpažintum KAŽKĄ mielai brangaus. Suvoktum, kad sutikai KAŽKĄ taip artimo – lyg savojo AŠ antrąją pusę. Kaip dažnai mes susitinkam ir išsiskiriam, vienus užmiršdami, o apie kitus nuolat galvodami ir nepamiršdami. Keista, bet tik JIE gali paklausti, kodėl toks liūdnas tavo balsas, ir tik JIE gali džiaugtis maža smulkmena...

Kas tas gerumas? Tardami, jog JIS yra geras, neapibūdiname gerumo sąvokos. Juk gerumas, tai ne vien žmogus, tai ir jo ištarti žodžiai, žvilgsnis, šypsena, rankos paspaudimas, apkabinimas, miela staigmenėlė, tikėjimas tavimi ir tavo sugebėjimais, iš kurių ir gimsta šis nuostabus jausmas. Bent žiupsnelį gerumo mes vienaip ar kitaip gauname kasdien.

Ech, tos mintys, nuveji jas, bet jos vis tiek šalia... Užkliūni už kiekvieno ženklo, prisiminimo, žodžio ir analizuoji, svarstai. Bandai suvokti, bet kažko išsigandęs nuliūsti ir nori pats sau pasiteisinti. Norėtum aiškumo, bet jo nėra.

Argi bičiulystė ne gerumas? TAS, kuris tave vertina ir myli, gali su tavimi leistis net ir į pasaulio kraštą, visada nušluostyti ašarą nuo skruosto ir JAM visai nebaisu išeiti kartu su tavimi į audrą ir vaikščioti šėlstančios jūros pakrante, o prie garuojančios arbatos puodelio valandų valandas plepėti apie viską arba... prisiversti parašyti laišką-atsakymą.

Kasdien klijuoja mintis lyg popieriaus lapelius – vieną ant kito, jie persimaino, per laiką kiek pasikeičia, pagelsta ir tik po daugelio metų staiga pajunti, kad džiaugsmas ir gerumas yra mūsų žvilgsniuose, dirbančiose rankose, ištartuose žodžiuose, meilės kupinose širdyse. Ir tada supranti, kad gyvenime sutikai tą KAŽKĄ, kuris tave stumtelėjo savojo AŠ suvokimo ir pažinimo link. Juk tai ir yra dalelė gerumo, kurią gauni iš tikro, mylimo ir mylinčio bičiulio.

Viostra